

РЕШЕНИЕ

№ 548

гр. София, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9719** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.13, ал.5 от Закона за социално подпомагане (ЗСП).

Образувано е по жалба на И. О. Л. против Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/1510/15.09.2022г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Л., потвърдена с Решение №22-РД06-0100/12.09.2023г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – С.-град.

Жалбоподателката намира оспорената заповед, с която е постановен отказ да ѝ бъде предоставена целева помощ за отопление, за незаконосъобразна, като необосновано мотивирана, несъобразна с обстоятелството, че тя не е била редовен студент към момента на подаване на заявлението и без да се приложи изключението, предвидено в чл.10, ал.11 от ППЗСП. Претендира оспорената заповед да бъде отменена, а административният орган бъде задължен да уважи молбата ѝ за отпускане на целева помощ за отопление за сезон 2022/2023 г.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът, директор на Дирекция „Социално подпомагане” – С.- град чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. В представен по делото писмен отговор посочва, че издадената заповед е правилна и законосъобразна, тъй като за да се откаже отпускането на целевата помощ е установено, че не са налице изискванията на чл.10, ал.1, т.7 от ППЗСП, както и е налице пречка по чл.11, т.4 от ППЗСП.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, срещу годин за оспорване административен акт и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита. Изчерпан е задължителният ред за административно обжалване на заповедта пред директора на РДСП – С.-град.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

И. О. Л. е подала до директора на Дирекция „Социално подпомагане” –Л. Заявление – декларация за отпускане на целева помощ за отопление с топлоенергия с вх.№ 1510/24.08.22г. В заявлението-декларация по утвърдения образец попълнила необходимите индивидуализиращи я данни и декларира, че е неосигурена, с две деца. Декларира е в графа „еднократни, месечни помощи, средства и добавки за деца“ сумата от 443лв, данни за притежаваните имоти / не притежава такива/ и жилището, което обитава /общинско/. Към подаденото заявление приложила удостоверение №235/29.08.2022г. на Ю. „Н.Р.“, с посочване, че тя е обучаваща се в образователно-квалификационна степен „бакалавър“ на специалност „педагогика и образователен мениджмънт“ при ФП и е получавала стипендия в размер на 85 лв. месечно за 2021 и 2022г. до м. юли включително.

По повод подаденото заявление била извършена социална анкета и изготвен социален доклад от дата 15.09.2022г. В т.2 от доклада било посочено, че г-жа Л. е работила до 09.02.2021г., няма регистрация в ДБТ и е редовен студент в Югозападния университет „Н. Р.“ Б..

Със социалния доклад било преценено и направено предложение да се откаже поисканата целева помощ за отопление с топлоенергия за отоплителен сезон 2022/2023г. на основание Наредба №РД-07-5 на МТСП, чл.10, ал.1, т.7 от ППЗСП /няма регистрация в Бюрото по труда/ и чл.11, ал.4 от ППЗСП /учаща във висше училище, като детето Д. Л. е навършило 3-годишна възраст на 02.02.2022г./

Със Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/1510/15.09.22г. директорът на Дирекция „Социално подпомагане” – Л., на основание чл.13, ал.2 от ЗСП, чл.4, ал.4 и чл.3, ал.3 от Наредба №РД 07-5/2008 г. и Заповед №РД 01-228/19.07.22г. на министъра на труда и социалната политика, въз основа на подадено заявление – декларация с вх.№ЗСП/Д-С-ЛЮ/1510 от 24.08.2022г. и изготвен социален доклад, отказал на И. О. Л. отпускане на целева помощ за отопление с топлоенергия за отоплителен сезон 2022/2023г. (от 1 ноември до 31 март), чл.10, ал.1,т.7 от ППЗСП и чл.11, ал.4 от ППЗСП.

С вх.22-94И-00-0038/06.01.2023г. г-жа Л. подала жалба срещу тази заповед до директора на РДСП – С.-град. С Решение №22-РД06-0005/20.01.2023г. директорът на РДСП –С.-град оставил жалбата без разглеждане и прекратил производството с мотив за подаването ѝ извън регламентирания срок.

С Решение №5341 от 09.08.2023г. по адм. дело 1279/23г. на АССГ Решение №22-РД06-0005/20.01.2023г. е отменено и преписката върната на директора на РДСП С.-град за разглеждане на жалбата на г-жа Л..

С оспореното в настоящото производство Решение № 22-РД06-0100 от 12.09.2023г. жалбата на И. Л. е отхвърлена.

Съдът, като извърши преценка на доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, намира жалбата за неоснователна.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата е издадена след спазване на законоустановената административна процедура – подадено в срок заявление-декларация по образец в дирекция „Социално подпомагане” по настоящ адрес на жалбоподателката, извършена социална анкета от социален работник и изготвен социален доклад по чл.27, ал.1 от ППЗСП, съдържащ мотивирано предложение за отказ на целева помощ. Директорът на Дирекция „Социално подпомагане” – Л. издава заповедта, с която отказва отпускането на помощта, позовавайки се на конкретни неспазени нормативни условия.

В оспорения акт се сочат конкретни фактически основания за издаването му, достатъчни въз основа на тях да се извърши преценка за съответствието му с приложения материалния закон.

Според чл.12 от ЗСП, социалните помощи, включително целевите такива, се отпускат след преценка на доходите, имущественото състояние, семейното положение, здравословното състояние, трудовата заетост, възрастта на поискалото ги лице, както и на други констатирани обстоятелства. Условието и редът за предоставянето на целевите помощи за отопление се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика, като за отоплителен сезон 2022/2023 г. приложима е Наредба №РД-07-5 от 16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /изм. и доп. Дв.бр.51 от 28.06.2019г./. Съгласно чл.2, ал.1 от тази Наредба, право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението-декларация е по-нисък или равен от диференциран минимален доход за отопление и отговарят на условията по чл.10 и 11 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане (ППЗСП).

Административният орган приема, че заявителят не отговаря на условията на Наредба №РД-07-5/2008 г., като от правна страна се позова на чл.10,ал.1,т.7 и чл.11,т.4 от ППЗСП.

Условието, предвидено в чл.10, ал.1, т.7 от ППЗСП /ред. ДВ бр.65/2019г./, е безработните лица да са регистрирани в дирекциите на Бюро по труда най-малко 6 месеца преди подаване на заявление-декларацията за социална помощ и да не са отказвали предлаганата им работа или включване в обучение за ограмотяване, придобиване на професионална квалификация или ключови компетентности и/или повишаване на квалификацията по Закона за насърчаване на заетостта, както и по програми и проекти, финансирани със средства от европейски и други международни фондове.

В конкретния случай по делото няма спор, че г-жа Л. е безработна и без регистрация в Бюрото по труда. Съдът се съгласява с нейното възражение, че условието по чл. 10 ал.1, т.7 от ППЗСП трябва да се разглежда във връзка с ал.10 на същата разпоредба, тъй като те са взаимно логично свързани. Съгласно чл. 10, ал.11 от ППЗСП, в случаите, когато безработен член на семейството няма или отказва регистрация в дирекция "Бюро по труда", месечна помощ се отпуска само след преценка на обективната обстановка, извършена от комисия от двама социални работници, като в социалния доклад се описват изчерпателно причините за неизпълнението на разпоредбата на ал. 1, т. 7.” Иначе казано проверката следва да установи дали лицето е работило и е реализирало доходи или действително е било без работа и не е получавал доход, независимо от липсата на регистрация в БТ. При извършване на

социалната анкета се вземат предвид и всички други констатирани обстоятелства от социален, семеен, битов и здравен характер, отнасящи се до възможността за самоиздръжка и/или помощ от лица, задължени по закон да осигуряват издръжка, както и преценка на необходимостта от ползване на социални услуги.

В случая такава преценка е извършена, но в социалния доклад са установени факти, които са съответни на ограничителното условие по чл.11, т.4 от ППЗСП /в редакцията към датата на подаване на заявлението- ДВ. 89 от 2016 г., в сила от 11.11.2016 г.) и които не позволяват да бъде приложено изключението по чл.10, ал.11 от ППЗСП. Съгласно посочената разпоредба на чл.11, ал.4 от ППЗСП месечна помощ нямат право да получат учащите се във висшите училища, както и учениците от частните училища, с изключение на учащи се във висшите училища – хора с увреждания, бременни жени и родители, полагащи грижи за дете до тригодишна възраст или за дете с увреждане;

Видно от представеното към адм. преписка Удостоверение №235/29.08.2022г. г-жа Л. към въпросната дата е студент, обучаваща се в образователно- квалификационна степен „бакалавър“ на специалността „Педагогика и образователен мениджмънт“ при Факултета по педагогика, 4 курс. Малолетното ѝ дете Д. И. Л. е навършило 3-годишна възраст на 02.02.2022г.

Не може да се сподели възражението на жалбоподателката, че тя не е била пълноправен студент, тъй като е била семестриално завършила, отчислена от университета и със запазено право на защита на семестриалните и държавните изпити.

При липсата на легална дефиниция в ДР на ЗСП и Правилника за приложението му, понятието “учащ се във висше училище” следва да се тълкува съобразно чл.46, ал.2 от ЗНА, като се имат предвид отнасящите се до подобни случаи разпоредби, ако това отговаря на целта на акта. Според чл.66, ал.2 и чл.67 от Закона за висшето образование, студент е този, който се обучава за придобиване на образователните степени “бакалавър” и “магистър”; статут на студент се придобива при записване във висше училище и се загубва при отписване, както и за срока на отстраняване от висшето училище по чл. 74, ал. 2 (Студент, докторант или специализант се отстранява от висшето училище за определен срок при:1. предоставяне на неверни данни, въз основа на които е приет във висшето училище, или подправяне на документи за студентското му положение; 2. системно неизпълнение на задълженията си по учебния план или правилниците на висшето училище;3. осъждане на лишаване от свобода за извършено умишлено престъпление от общ характер). Извън случаите на отстраняване, студент се отписва при успешно завършване курса на обучение, при напускане или преместване. В същия смисъл е и чл.58, ал.5 от Правилника за устройството и дейността на Югозападен университет „Н. Р.“ /публично достъпен на страницата на университета/, съобразно който статут на студент, докторант или специализант се придобива при записване в Университета и се загубва при отписване, както и при отстраняване от Университета в случаите, определени с чл. 74, ал. 2 на ЗВО, Закона за развитие на академичния състав в Република България, Правилника за прилагане на ЗРАСРБ и вътрешните правилници на Университета.

Жалбоподателката не е отписана, не е напуснала университета, не е преместена, а е предстояло да завърши курса си на обучение при успешно вземане на семестриалните и държавните си изпити, чието предстоящо полагане тя не отрича; качеството учащ във висше учебно заведение се загубва не след семестриалното

завършване, а след успешно завършване на целия курс на обучение /респ.при отстраняване, в случай на системно неизпълнение на учебния план или правилника на учебното заведение, каквито не са данните по настоящия случай/.

Предвид гореизложеното съдът намира, че административният орган е приложил правилно материалния закон и при извършване на необходимата проверка на декларациите от жалбоподателката обстоятелства. В случая процесната заповед е издадена при спазване на принципа на служебното начало, закрепен в чл. 9, ал. 2 от АПК и при спазване на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК. Тя е издадена, след като предварително са изяснени всички релевантни факти и обстоятелства от значение за случая и при събиране на всички доказателства, нужни за пълното им изясняване.

С оглед гореизложеното се налага извод, че подадената жалба следва да се отхвърли, като неоснователна. Оспорената Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/1510/15.09.2022г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която е отказано отпускане на целева помощ за отопление с топлоенергия за отоплителен сезон 2022/2023 година е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

С оглед изхода на делото на ответната страна следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Разноските са своевременно поискани и следва жалбоподателката да бъде осъдена да заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК настоящия съдебен състав на Административен съд – София -град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. О. Л. срещу Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/1510/15.09.2022г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., потвърдена с Решение №22-РД06-0100/12.09.2023г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – С.-град.

ОСЪЖДА И. О. Л. да заплати на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С.-град направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно на основание чл.13, ал.6 от Закона за социалното подпомагане.